

АЛЪН А. МАКФАРЛЪН

КАК КУЧЕТАТА ДОШЛИ ПРИ

ИНДИАНЦИТЕ

ОДЖИБВЕИ

Превод от английски: Юлия Бучкова-Малеева, 1981

chitanka.info

Двама оджибвеи били в едно кану, когато силен вятър ги отнесъл далеч от брега. Останали навътре в морето, гладни и объркани. Вече нямали сили да гребат, а вятърът ги люшкал насам-натам. Накрая кануто се понесло към един бряг и те се зарадвали, но не задълго. Като се поогледали за следи от животни, видели няколко големи стъпки, подобни на стъпките на великан. Изплашили се и се скрили в храсталациите. Както се спотайвали, една голяма стрела се забила в земята край тях. След това към тях се приближил едър великан. От колана му висял канадски елен карibu, но човекът бил толкова висок, че еленът изглеждал колкото заек. Обясnil им, че не прави зло на хората и иска да бъде приятел с малките люде, които на него, великана, му се стрували много безпомощни.

Поканил двамата индианци в дома си и тъй като те нямали храна и оръжие, защото ги изгубили по време на бурята в морето, с радост тръгнали след него. Но един зъл дух на име Уиндиго дошъл в жилището на великана и им казал, че великанът има и други хора, скрити в гората, защото обича да яде хора. Уиндиго се престорил, че им е приятел, но всъщност тъкмо той търсил хора за ядене, защото бил човекоядец. Великанът не отстъпил хората и Уиндиго много се ядосал. Великанът също се разгневил. Взел една голяма тояга и с нея прекатурил една великанска паница. Под нея лежало някакво непознато животно, каквото индианците не били виждали до този момент, и ги гледало. Приличало на вълк, но великанът нарекъл животното „куче“. Наредил му да убие злия дух Уиндиго. Животното скочило на крака, разтърсило се и започнало да расте. Колкото повече се разтърсвало, толкова по-голямо и по-свирепо ставало. Скочило върху Уиндиго и го убило; сетне захванало да се смалява, докато станало съвсем малко, и пропълзяло под паницата.

Великанът видял, че индианците са смяяни и доволни от кучето, и обещал да им го даде, макар то да било негов другар. Казал им, че ще заповядва на кучето да ги отведе по домовете им. Те нямали представа как ще стане това, макар и да видели, че великанът може да прави магии, но все пак му благодарили за големия приятелски дар. Великанът завел мъжете и кучето на брега на морето и заповяддал нещо на кучето. Тозчас то започнало да расте и да става все по-голямо и по-голямо, докато пораснало почти като кон. Великанът поставил двамата мъже на гърба на кучето и им заръчал здраво да се държат. Когато

кучето скочило в морето, станало още по-голямо, а когато влезли доста навътре, заплувало надалеч от брега.

След много дълго време двамата оджибеи съгледали част от познатия бряг и кучето се насочило натам. Докато приближавали към брега, то започнало да се смалява, така че през последната част от пътешествието индианците трябвало да поплават. Кучето ги оставило близо до домовете им и изчезнало в гората. Когато двамата мъже разказали пред племето за своето приключение, хората помислили, че те ги лъжат.

— Покажете ни поне малкото тайнствено животно, Кучето, и ние ще ви повярваме — казал един вожд.

Няколко луни дошли и си отишли и една сутрин, докато хората от племето спели, кучето се върнало при двамата мъже. То им позволило да го потупат и взело храна от ръцете им. Хората от племето много се учудили, като видели новото същество, което останало да живее при тях.

Ето така, разказват индианците, дошло на земята първото куче.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.